

Jak dlouhý je Nil?

„Dítě školou povinné, dovede to, co my ne,“ zpívá Jiří Suchý ve staré písni.

Je to přesně tak. A zdrojem té dovednosti je schopnost klást si otázky, které my už vynecháváme, čímž se dostáváme jako rodiče do problémů. Jak náš sedmičletý Lukáš spustí, případám si jako James Bond, když ho vyslýchá filmový zloduch. Bondovi se podobám především tím, že ze mě nic nedostane.

Je to smršť otázek.

Odpovědi neznám.

Mohou mikrobi prolézt lidskou kůží? Já osobně si myslím, že asi mohou, ale nejsem si jistý. Navíc neznám rozdíl mezi mikrobem a bacilem. Dokonce ani netuším, jestli ti tvorové mají nějaké malé nožičky, nebo se pohybují nějakým bizarním způsobem, třeba se odstrkují ocáskem.

Jak dlouhý je Nil? Pokud jsem to někdy věděl, zapomněl jsem to, protože mi to k ničemu nebylo. Nebylo by mi to k ničemu, ani kdybych byl kulturní atašé v Káhiře. Naštěstí jsem si z verneovky pamatoval aspoň to, že teče z Viktoriina jezera. Tak jsem Lukášovi vysvětlil, že Viktorie byla královna Angličanů a ti jezero pojmenovali na její počest. Tím jsem své znalosti dějin a geografie vyčerpал.

Lukáš pak vytvořil vlastní teorii, totiž že Angličané vykopali velkou jámu a pak řekli Bohu, ať hodně prší a „Viktorčino jezero“ se naplnilo. Nedávno Lukáš navrhl plán vozu poháněného vodou, a pak ho někde ztratil, což ho mrzí. Mě s ohledem na lidstvo taky, už proto, že pokud by fungovalo, jezdilo by třeba i na mořskou vodu a saharský písek, takže by na celém světě mohl být konečně mír.

Možná opomíjením synových nápadů o mnoho přicházím, protože v nich může být skryta kreativita, které už moje mysl okoralá realitou není schopna.

Když nám bylo asi deset, pokoušeli jsme se u rodného města ve zřícenině hradu Výrova vykopat poklad. Odkryli jsme skutečně jakési zajímavé schůdky vedoucí do země, ale pak jsme toho nechali, děti nevydrží dlouho u jedné činnosti. Asi po dvaceti letech však dva kluci našli jen pár desítek metrů od hradu středověké mince ukryté kdesi na poli, v místech, kde kdysi bývala prastará vesnice. Prostě jsme se tehdy málo snažili.

Asi o kilometr dál je lesík, kde se prý za války zřítilo vojenské letadlo. Jako prepubertální hoši jsme se odebrali s lopatami do lesa a na onom místě skutečně nacházeli v zemi kusy plechu, prasklé nábojnice, dokonce i cosi, co připomínalo palubní přístroje. Celou tu sbírku jsem pak během let ztratil. Kdybych byl chytřejší, pokračoval bych tehdy ve výkopu a dnes jsem mohl mít cenný materiál a rozprodávat ho fanouškům.

Na některé plány nedošlo. Třeba pokus postavit balon. Myslel jsem to vážně a podnikal pomocí stavebnice Malý chemik seriózní pokusy s výrobou vodíku. Nejhorší na tom je, že čistě teoreticky bych si mohl už tehdy vyrobit aspoň závesný kluzák. Třeba bych i přežil.

Včera Lukáš vymyslel vlastní linku metra D. Jsem si jistý, že nebude o nic méně logická než trasa, kterou za velké prachy vymysleli profesionálové.

Nezbude, než syna sledovat.

Už proto, že ta Suchého píseň končí: „Dítě bloumá po Africe, loví lvice a my ne.“

Musím se podívat, kde kluk je a co tam dělá. ■

